

Willa Cather

Een verloren vrouw

Roman

Vertaling
Gerda Baardman

Met essays van Sibylle Mulot,
Sabina Lietzmann en A.S. Byatt

Cossee
Amsterdam

I

Een jaar of dertig, veertig geleden stond er in een grauw stadje aan de Burlingtonspoorweg, van het soort dat tegenwoordig zoveel grauer is dan toen, een huis dat van Omaha tot Denver bekendstond om zijn gastvrijheid en zijn sfeer, die een bepaalde charme had. Dat wil zeggen, het was bekend bij de spoorwegaristocratie van die dagen; mensen die met de spoorweg zelf te maken hadden of met de grondbedrijven die daar een bijproduct van waren. In die dagen wist men genoeg als over iemand gezegd werd dat hij 'aan de Burlington verbonden was'. Van de directeuren, algemeen bedrijfsleiders, onderdirecteuren en inspecteurs kende iedereen de naam, en hun jongere broers en neven waren accountant, vrachtagent of regio-assistent. Iedereen die aan het Spoor 'verbonden' was, zelfs de grote vee- en graantransporteurs, had een jaarpas; zij en hun gezinnen reisden veel per trein. De prairiestaten kenden in die tijd twee duidelijk gescheiden klassen: de boeren en handarbeiders die er woonden en er de kost verdienden, en de bankiers en herenboeren van de Atlantische kust die er kwamen investeren om 'ons prachtige westen te ontwikkelen', zoals ze zelf zeiden.

Als de mannen van de Burlingtonlijn voor niet al te dringende zaken onderweg waren, onderbraken ze graag hun reis om een avond door te brengen in een aangenaam huis waar hun importantie op tactvolle wijze werd onderkend, en geen huis was aangener dan dat van kapitein Daniel Forrester in Sweet Water. Kapitein Forrester was zelf ook een man van het Spoor; hij was aannemer en had honderden kilometers van de Burlingtonlijn aangelegd – dwars door de alsemstruiken en de weidegronden tot in de Black Hills.

Huize Forrester, zoals iedereen het noemde, was in het geheel niet

bijzonder; het was aan de bewoners te danken dat het veel groter en mooier leek dan het was. Het stond op een lage, ronde heuvel, bijna anderhalve kilometer ten oosten van het stadje; een wit huis met een zijvleugel en scherp hellende daken om de sneeuw gemakkelijk kwijt te kunnen raken. Het was omringd door veranda's, te smal naar onze tegenwoordige opvattingen van comfort en ondersteund door de popperige, fragiele zuiltjes uit een tijd waarin ieder eerlijk stuk hout op de draaibank werd gefolterd totdat het er monsterlijk uitzag. Zonder de wingerd en de struiken zou het huis waarschijnlijk tamelijk lelijk zijn geweest. Het stond aan de zoom van een fraai populierenbos dat zijn beschermende armen naar links en rechts uitstreekte en de hele helling van de heuvel achter het huis bedekte. Het huis was zo op de heuvel geplaatst, tegen de achtergrond van dat hoge woud, dat het voor degenen die per spoor in Sweet Water aankwamen het eerste, en voor de vertrekkenden het laatste was dat ze zagen.

Om het landgoed van kapitein Forrester te bereiken, moest men eerst een brede, zanderige beek oversteken die langs de oostgrens van het dorp stroomde. Na de loopbrug of de doorwaadbare plaats kwam je op de eigen weg van de kapitein met de rijen Italiaanse populieren erlangs en de uitgestrekte weiden aan weerskanten. Aan de voet van de heuvel waarop het huis stond, liep een tweede beek met een stevige houten brug erover. Deze waterloop slingerde zich in natuurlijke lussen en bochten door de velden, die half uit weidegrond, half uit moerasland bestonden. Ieder ander zou dat vlakke stuk hebben drooggelegd en er rendabele landbouwgrond van hebben gemaakt, maar kapitein Forrester had dit gebied lang geleden uitgekozen omdat hij het mooi vond, en hij was toevallig gecharmeerd van de manier waarop de beek door zijn landgoed stroomde, met munt, duizendknoop en twinkkelende wilgen langs de oevers. Naar de maatstaven van die tijd was hij zeer welgesteld en hij had geen kinderen. Hij kon zich veroorloven aan zijn grillen tegemoet te komen.

Als hij vrienden uit Omaha of Denver van het station haalde met zijn open rijtuig, deed het hem genoeg als die heren zijn fraaie vee bewonderden dat in de weiden langs zijn populierenlaan stond te grazen. En als ze boven op de heuvel aankwamen, deed het hem genoeg

gen te zien dat mannen die ouder waren dan hijzelf lenig uit het rijtuig sprongen en de treetjes naar de voordeur op renden om zijn echtgenote te begroeten, die naar buiten kwam om hen welkom te heten. Zelfs zijn hardste, kilste vriend, een bankier uit Lincoln met een smal gezicht, fleurde op als hij haar een hand gaf en deed zijn best de vrolijk uitdagende blik in haar ogen en haar geestige welkomstgroet ad rem te beantwoorden.

Ze stond er altijd, vlak voor de voordeur, om de gasten te verwelkomen als hun komst al door het geluid van de paardenhoeven en het geratel van de wielen over de houten brug werd aangekondigd. Als ze op dat moment toevallig in de keuken was om de Boheemse keukenmeid te helpen, had ze haar schort nog voor als ze naar buiten kwam en wuifde ze met een beboterde ijzeren lepel of met haar met kersensap bevlekte vingers. Ze fatsoeneerde nooit snel haar kapsel; ze zag er aantrekkelijk uit als haar haar een tikje slordig zat en dat wist ze. Ze was zelfs weleens in haar peignoir en met de haarborstel in de hand naar de deur gesneld, met haar lange, golvende zwarte haar los over haar schouders, om Cyrus Dalzell te begroeten, de president-directeur van de Colorado & Utah, en die belangrijke man had zich nog nooit zo gevleid gevoeld als toen. In zijn ogen, en in die van alle bewonderende mannen van middelbare leeftijd die op bezoek kwamen, was alles wat mevrouw Forrester deed 'ladylike', omdat zij degene was die het deed. Ze konden zich geen toilet of situatie voorstellen waarin ze niet charmant zou zijn. Kapitein Forrester zelf, een man van weinig woorden, zei tegen rechter Pommeroy dat hij haar nooit zo hartveroverend had gezien als op de dag dat ze in de wei door de nieuwe stier achterna werd gezeten. Ze had niet aan de stier gedacht toen ze het weiland in was gelopen om bloemen te plukken. Hij hoorde haar gillen, en toen hij hijgend de heuvel af draafde, stooft ze als een haas langs de rand van het moeras, schaterend van het lachen en koppig de felrode parasol vastklemmend die de oorzaak van alle ellende was.

Mevrouw Forrester was vijfentwintig jaar jonger dan haar man, ze was zijn tweede vrouw. Hij was in Californië met haar getrouwd en had haar als zijn bruid meegevoerd naar Sweet Water. Dat beschouwden ze zelfs toen reeds als hun thuis, al woonden ze er destijds maar

een paar maanden per jaar. Later, na de noodlottige val van zijn paard, waardoor de kapitein niet meer in staat was spoorwegen aan te leggen, trokken hij en zijn vrouw zich terug in het huis op de heuvel. Daar werd hij oud – en helaas, zelfs zij werd ouder.

II

Maar laten we dit verhaal beginnen op een zomerse morgen, lang geleden, toen mevrouw Forrester nog een jonge vrouw was en het plaatsje Sweet Water grote toekomstverwachtingen had. Die ochtend stond ze voor het raam in de diepe erker van haar zitkamer ouderwetse Chinese rozen in een glazen schaal te schikken. Toen ze opkeek, zag ze een groep jongetjes over de oprijlaan naderen, op blote voeten en met hengels en picknickmanden in de hand. De meesten kende ze wel: Niel Herbert, het neefje van rechter Pommeroy, een knappe jongen van twaalf jaar die ze aardig vond, en de welgemanierde George Adams, de zoon van een herenboer uit Lowell, Massachusetts. De anderen waren jongens uit Sweet Water: het roodharige zoontje van de slager, de dikke donkere tweeling van de grootste kruidenier, en Ed Elliott (wiens eeuwig flirtende oude vader een schoenwinkel had en de donjuan van de mindere standen van Sweet Water was), en de beide zoons van de Duitse kleermaker – bleke, sproetige jongens met slordige kleren en slordig roestkleurig haar, van wie ze weleens wild of een meerval kocht als ze zwijgend en spookachtig aan de keukendeur verschenen en zachtjes vroegen of ze ‘vanmorgen nog vis wilde’.

Op hun weg naar boven zag ze hen aarzelen en onderling beraadslagen. ‘Vraag jij het maar, Niel.’ ‘Nee, jij, George. Ze komt heel vaak bij jullie thuis en mij kent ze nauwelijks, ik spreek haar nooit.’

Onder aan de drie treetjes naar de voordeur bleven ze staan en mevrouw Forrester deed open en knikte hun vriendelijk toe met een van de roze rozen nog in haar hand. ‘Goedemorgen, jongens. Gaan jullie picknicken?’

George Adams deed een stap naar voren en nam plechtig zijn grote strohoed af. ‘Goedemorgen, mevrouw. Mogen we alstublieft vissen en

door het moeras lopen om bij het bos onze boterhammen op te eten?’

‘Natuurlijk. Jullie hebben er een mooie dag voor uitgezocht. Hoe lang hebben jullie al vakantie? Missen jullie de school niet? Niel vast wel. Volgens mijnheer Pommeroy houdt hij veel van leren.’

De jongens lachten en Niel keek opgelaten.

‘Ga maar vlug, en denk eraan dat jullie het hek van de wei goed dichtdoen. Mijn man wil niet dat de koeien door het beemdgras lopen.’

De jongens liepen stil om het huis heen naar het hek dat toegang gaf tot het bos en renden toen joelend de met gras begroeide helling onder de hoge bomen af. Mevrouw Forrester keek hen na door het keukenraam totdat ze achter de glooiing van de heuvel verdwenen waren. Ze richtte zich tot haar Boheemse keukenmeid.

‘Mary, als je vanmorgen gaat bakken, maak dan ook een plaat koekjes voor de jongens. Ik breng ze wel naar beneden als het etenstijd is.’

De ronde heuvel waarop huize Forrester stond, glooide zacht omlaag naar de brug aan de voorkant en al even zacht naar het bos aan de achterkant. Maar aan de oostkant van het huis, aan de rand van het bos, hield de grazige vlakte abrupt op en helde de heuvel als een klif naar het eronder gelegen moeras. Daarheen richtten de jongens hun schreden.

Aan het eind van de ochtend, tegen etenstijd, hadden ze nog niet één van de dingen gedaan die ze van plan waren. Ze hadden de hele morgen als een stel wilden rondgelopen en op het winderige klif staan schreeuwen, waren dwars door de bedauwde, glinsterende spinnenwebben in het hoge gras en tussen de zwiepende bleekbruine lisdoden naar het zilverige moeras gerend, hadden door de zanderige beekbedding gewaad om op een gestreepte ringslang te jagen die op een omgevallen wilgenstam had liggen zonnen, hadden gevorkte takken gesneden om katapulten van te maken en hadden op hun buik gelegen om uit de koele bron te drinken die onder een grote pol donkere waterkers op een van de oevers ontsproot. Alleen de twee Duitse jongens, Rheinhold en Adolph Blum, hadden zich teruggetrokken bij een poeltje waar de beek door een omgevallen boomstam werd afgedamd, en waren er ondanks het lawaai en gespetter om hen heen in geslaagd een paar onnozele visjes te verschalken.

De wilde rozen waren stralend opengebloeid, de bieslelie kleurde de velden paarsblauw en de zilverige melkdistel kwam juist in de knop. Overal dartelden vogeltjes en vlinders. Plotseling ging de wind liggen, het werd drukkend warm, damp steeg op van het moeras en de vogels verdwenen. De jongens merkten dat ze moe waren; hun hemd plakte aan hun lijf en hun haar aan hun voorhoofd. Ze lieten het benauwde moeras achter zich en trokken zich terug in het bos, waar ze in de heerlijke schaduw van de hoge populieren in het schone gras gingen liggen en hun meegebrachte eten uitpakten. De jongens van Blum hadden altijd alleen roggebrood en hompen droge kaas bij zich – hun vrienden gruwden ervan. Maar alleen Thaddeus Grimes, de roodharige slagerszoon, was lomp genoeg om zijn minachting te laten blijken. ‘Thuis eten jullie altijd worstjes, waarom nemen jullie die nooit mee?’ loeide hij.

‘Stil,’ zei Niel Herbert. Hij wees naar de witte gestalte die snel onder de trillende populierenblaadjes door het bos kwam aanlopen – mevrouw Forrester, blootshoofds en met een mandje aan haar arm. Haar blauwzwarte haar glansde in de zon. Pas jaren later zou ze voiles en zonnehoeden gaan dragen, al was haar teint nooit haar grootste schoonheid geweest. Ze had bleke, nogal magere wangen waarop ’s zomers lichte sproetjes verschenen.

Toen ze dichterbij kwam, stond George Adams, wiens moeder hechte aan goede manieren, op, en Niel volgde zijn voorbeeld.

‘Kijk eens, jongens, warme koekjes.’ Ze nam het servet van het mandje af. ‘Hebben jullie nog iets gevangen?’

‘We hebben niet veel gevestig. Alleen rondgerend,’ zei George.

‘Dat weet ik! Jullie hebben in het water gespetterd en zo.’ Ze had een aardige manier om met de jongens te praten, luchtig en vertrouwelijk. ‘Ik loop soms ook door het water als ik hier bloemen kom plukken. Ik kan het niet weerstaan. Dan trek ik mijn kousen uit, ik neem mijn rok op en ik loop het water in!’ Ze stak haar witte schoentje uit en schudde met haar voet.

‘Maar u kunt zwemmen, mevrouw,’ zei George. ‘De meeste vrouwen niet.’

‘O jawel! In Californië zwemt iedereen. Maar hier in Sweet Water

trekt het me niet zo – modder, ringslangen en bloedzuigers – bah!’ Ze huiverde en lachte.

‘We hebben vanmorgen een ringslang gezien, we hebben ’m nog achternagezeten. Zo’n joekel!’ flapte Thad Grimes eruit.

‘Waarom hebben jullie hem niet doodgemaakt? Straks bijt hij nog in mijn tenen als ik weer ga pootjebaden! Nu, eet maar lekker door. George kan het mandje straks naar Mary terugbrengen als jullie weer weggaan.’ Ze liet hen alleen en ze keken haar witte gestalte na die langs de rand van het bos wegzweefde en hier en daar bleef staan om de frambozenstruiken bij het hek te inspecteren.

‘Lekkere koekjes, hoor,’ zei een van de goedlachse bruine tweelingbroertjes Weaver. De Duitse jongens knabbelden in stilte. Ze voelden zich allemaal nogal vereerd dat mevrouw Forrester zelf gekomen was in plaats van Mary te sturen. Zelfs de ruwe kleine Thad Grimes met zijn bos rood haar en zijn vissenbek – een gemeenschappelijk trekje van alle Grimes-kinderen – wist dat mevrouw Forrester heel bijzonder was. George en Niel waren al oud genoeg om zelf in te zien dat ze anders was dan de andere vrouwen in het dorp, en erover na te denken waaraan dat lag. De broertjes Blum bezagen haar nederig van onder hun bleke, slordig geknipte haar als iemand die tot de rijken en groten der aarde behoorde. Zij beseften sterker dan hun kameraadjes dat die gefortuneerde, bevoorrechte klasse een vanzelfsprekende aanwezigheid in de maatschappelijke orde was.

De jongens waren klaar met eten en lagen in het gras; ze hadden het juist over de waterspaniël van rechter Pommeroy, Fanny, die vergiftigd was, en over degene die dat ongetwijfeld op zijn geweten had, toen ze wederom bezoek kregen.

‘Stil, jongens, daar komt hij. Poison Ivy,’ zei een van de tweelingbroertjes. ‘Stil, anders vergiftigt-ie onze Roger ook nog.’

Een flink uit de kluiten gewassen jongen van een jaar of achttien, negentien in haveloos ribfluwelen jachttenue was met zijn geweer en weitas uit het moeras geklommen en kwam nu tussen de rijen bomen naar hen toe. Hij had een brutale, arrogante manier van lopen, schopte tegen takjes en hield zijn rug onnatuurlijk recht, alsof hij een ijzeren staaf had ingeslikt. De houding van zijn hoofd had iets uitda-

gends en achterdochtigs. Hij liep op het groepje af en sprak de jongens neerbuigend en uit de hoogte aan.

‘Zo, kinderen. Wat doen jullie hier?’

‘Picknicken,’ zei Ed Elliott.

‘Ik dacht dat alleen meisjes dat deden. Is de juf er niet bij? Zijn jullie nog niet groot genoeg om te jagen?’

George Adams keek hem minachtend aan. ‘Natuurlijk wel. Ik heb een Remington 22 voor mijn verjaardag gekregen. Maar we nemen hier natuurlijk geen geweer mee naartoe. U moet uw geweer maar verstoppen, mijnheer Ivy, anders stuurt mevrouw Forrester u zo meteen nog weg.’

‘Die kan ons vanuit het huis niet zien. En bovendien heeft ze niets over mij te zeggen. Ik ben niets minder dan zij.’

Daar gaven de jongens geen antwoord op. Een dergelijke bewering klonk zelfs Thad met de vissenbek absurd in de oren; het bedrijf van zijn vader dreef op het idee dat de een meer was dan de ander en bijgevolg ook meer en beter vlees bestelde. Als iedereen alleen maar kogelbiefstuk at, zoals de familie van Ivy Peters, kon de slager wel inpakken.

De bezoeker had zijn geweer en zijn weitas toch maar achter een boom gelegd en stond nu stram rechtop het gezelschap met zijn kraal-oogjes op te nemen, waaronder iedereen zich onbehaaglijk voelde. George en Niel gruwden van de aanblik van Ivy – en toch fascineerde zijn gezicht hen ook. Het was rood en de huid zag er hard uit, alsof die was opgezwollen door bijensteken of door aanraking met gifsumak. De jongeman had zijn bijnaam echter niet aan dat laatste te danken, maar aan het feit dat hij nog een aantal andere honden ‘om zeep had geholpen’ voordat hij de vriendelijke waterspaniël van de rechter had vergiftigd, en dat iedereen dat wist. De jongens zeiden dat hij soms antipathie tegen een bepaalde hond opvatte en dan geen rust had voordat hij een eind aan diens leven had gemaakt.

Ivy’s rode huid was bezaaid met kleine sproetjes, als roestplekjes, en in zijn beide harde wangen zat een gekruld deukje, als een knoest in een stuk hout – twee altijd aanwezige kuiltjes, die zijn uiterlijk evenwel bepaald niet verzachtten. Zijn oogjes hadden geen wimpers en

daardoor hadden zijn pupillen de gefixeerde, starende hardheid van slangen- of hagedissenogen. Zijn handen zagen er even gezwollen uit als zijn gezicht, met diepe lijnen over de ruggen en knokkels, alsof de huid daar te strak getrokken was. Ivy Peters was een lelijke kerel, en hij genoot van zijn eigen lelijkheid.

Hij deelde de jongens mee dat het nu te warm was om te jagen, maar dat hij van plan was later naar het moeras te sluipen, waar de eenden tegen zonsondergang neerstreken, en er dan een paar te schieten. 'Ik smeer 'm door de maïsvelden voordat de ouwe kap'tein me ziet. Hij loopt niet meer zo hard.'

'Dan gaat hij zijn beklag doen bij je vader.'

'Dat kan mijn vader wat schelen!' De rusteloze oogjes tuurden tussen de takken door omhoog. 'Kijk die specht eens kloppen; hij trekt zich niets van ons aan. De brutaliteit!'

'Ze zijn hier beschermd, daarom zijn ze niet bang,' zei George, de wijsneus.

'Pff! Ze maken de bomen van de ouwe baas kapot. Die boom zit nu al vol gaten. Ik zou dat beest makkelijk kunnen neerhalen!'

Niel en George Adams gingen rechtop zitten. 'Haal het niet in je hoofd hier te gaan schieten, dan breng je ons allemaal in moeilijkheden.'

'Dan komt ze meteen hierheen,' riep Ed Elliott.

'Laat haar maar komen, dat ingebeelde wicht! Wie heeft het trouwens over schieten? Er zijn meer manieren om een hond af te maken.'

Bij die onbeschaamdheid wierpen de jongens elkaar een snelle, verbijsterde blik toe en de bruine Weaver-tweeling begon simultaan te giechelen en rolde over de grond. Maar Ivy leek niet op te merken dat hij op het gebied van honden voor bijzonder vindingrijk werd gehouden. Hij haalde een metalen katapult en een paar ronde kiezelsteentjes uit zijn zak. 'Ik maak hem niet dood. Ik laat hem alleen even schrikken, zodat we hem eens goed kunnen bekijken.'

'Wedden dat je 'm niet raakt?'

'Wedden van wel?' Hij legde een steentje in de leren band, kneep zijn ogen tot spleetjes en schoot het weg. En ja, de specht viel voor zijn voeten. Hij gooide zijn zware zwarte vilthoed over het diertje heen. Ivy

droeg nooit een strohoed, al was het nog zo warm. ‘En nu even wachten. Hij komt wel weer bij. Zo meteen hoor je hem fladderen.’

‘Het is geen hij. Het is een wijfje. Dat ziet toch iedereen,’ zei Niel minachtend, geërgerd door de komst van de impopulaire jongen die hun middag bedierf. Hij nam Ivy Peters het lot van de spaniël van zijn oom zeer kwalijk.

‘Goed dan, juffrouw Wijfje,’ zei Ivy achteloos; hij had een plan. Hij haalde een roodleren doosje uit zijn zak, en toen hij het openmaakte, zagen de jongens dat er merkwaardige kleine instrumentjes in zaten: minuscule, vlijmscherpe mesjes, haakjes, kromme naalden, een zaagje, een blaasroer en een schaartje. ‘Een paar van die dingen zaten bij het dierenopzepakket dat ik bij *The Youth’s Companion* heb besteld, de rest heb ik zelf gemaakt.’ Hij liet zich stram op zijn knieën zakken – zijn gewrichten leken niet erg buigzaam – en luisterde bij zijn hoed. ‘Zo vief als wat,’ deelde hij mee. Abrupt stak hij zijn hand onder de hoed en haalde het geschrokken vogeltje tevoorschijn. Het bloedde niet en leek niet gewond.

‘Let op, dan zal ik jullie eens iets laten zien,’ zei Ivy. Hij hield het kopje van de specht tussen zijn duim en wijsvinger als in een bank Schroef en hield het hijgende lijfje in zijn vuist. Blicksemsnel, alsof hij er lang op geoefend had, sneed hij met een van de kleine mesjes beide felle oogjes uit het domme kopje en liet de vogel toen onmiddellijk los.

De specht steeg in een wankel spiraal op, fladderde naar rechts, botste tegen een boomstam op, schoot toen naar links en botste op een andere boom. Op en neer vloog ze, naar achteren en naar voren tussen de wirwar van takken, schampte haar veren, viel en herstelde zich weer. De jongens stonden verontwaardigd, ontzet toe te kijken en wisten niet wat ze moesten doen. Ze waren niet bijzonder overgevoelig: Thad was altijd in de buurt als er iets in het slachthuis te doen was en de jongens van Blum leefden van het doden van dieren. Ze zouden vroeger nooit hebben geloofd dat een gewonde specht hen zo zou aangrijpen. De manier waarop de blind geworden vogel tussen de takken klapwiekte had iets wilds, iets wanhopigs; ze tolde rond in het zonlicht zonder het te zien, gooide telkens haar kopje omhoog en schudde het zoals een vogel doet als hij drinkt. Ze was er inmiddels in geslaagd

met haar pootjes op dezelfde tak te landen waar ze op had gezeten toen ze geraakt werd en leek de plek te herkennen. Ze kroop al pikkend langs de tak en verdween in haar holletje in de stam, alsof ze iets van haar pijnlijke avontuur had geleerd.

‘Zeg,’ riep Niel Herbert met opeengeklemd tanden, ‘als ik haar nu kan pakken, kan ik haar doodmaken en uit haar lijden helpen. Laat me ’s op je rug, Rhein.’

Rheinhold, de langste van allemaal, boog gehoorzaam zijn magere rug. De stam van een populier is lastig te beklimmen; de bast is ruw en de takken beginnen pas hoog. Niel scheurde zijn broek en liep een paar lelijke schrammen aan zijn blote benen op voordat hij bij de onderste tak was. Toen hij weer op adem gekomen was, klauterde hij naar het holletje van de specht, dat akelig hoog zat. Hij was er bijna en zijn kameraden beneden meenden al dat hij veilig was, maar plotse-ling verloor hij zijn evenwicht, maakte een salto in de lucht en viel in het gras voor hun voeten. Daar bleef hij roerloos liggen.

‘Ga water halen!’

‘Ga mevrouw Forrester halen! Vraag om whisky.’

‘Nee,’ zei George Adams, ‘we dragen hem naar het huis. Dan weet zij wel wat er moet gebeuren.’

‘Heel verstandig,’ zei Ivy Peters. Omdat hij veel groter en sterker was dan de anderen tilde hij Niels slappe lichaam op en liep ermee de heuvel op. Hij bedacht dat dit een mooie gelegenheid was om eens een kijkje in Huize Forrester te nemen, wat hij altijd al had gewild.

Mary, de keukenmeid, zag hen door het keukenraam aankomen en ging snel haar mevrouw halen. Kapitein Forrester was die dag naar Kansas City.

Mevrouw Forrester kwam naar de achterdeur. ‘Wat is er gebeurd? Niel – ook dat nog! Breng hem maar hierheen.’

Ivy Peters volgde haar en keek goed om zich heen. De anderen dromden achter hem aan – allemaal, behalve de jongens van Blum, die wisten dat hun plaats buiten was, bij de keukendeur. Mevrouw Forrester ging hen voor door de provisiekamer, de eetkamer, de zitkamer en toen naar haar slaapkamer. Ze sloeg de witte spreid terug en Ivy legde Niel op de lakens neer. Mevrouw Forrester was bezorgd, maar niet angstig.

